

HAZAI ATTILA

Karcsi nyitva felejtí a szemét

Karcsi egyik reggel, miután felébredt, nyitva felejtette a szemét. Feltűnt neki, hogy még mindig az ágyában fekszik. Az ablakon besugárzó fény és a múlt éjjel nyalt bélyeg fel nem szívódott maradványai teljesen betöltötték elméjét. Totál kész volt.

– Azért tök jó, hogy van a szobámban nyílászáró – gondolkodott el hangosan. – Vagy nincsen? – morfondírozott tovább. – Most akkor van vagy nincs? Van egyáltalán valami? – merült el gondolatai világában. – Van Tiggelen? És hol? Hollandiában?

Nem volt biztos magában, valami kételkedésfélét érzett. Úgy gondolta, ideje felkelni.

Eljött a pillanat, nedves olvasó, amikor hozzád kell forduljak. Érdekel téged Karcsi? Egyáltalán: érdekel *valakit* Karcsi? És ki a francot érdekel Karcsi nyílászárója? Tudja isten. Vagy a faszom tudja? Vagy a fasz se tudja? Ezek olyan kérdések, amelyekre nem érdemes, de talán nem is lehet válaszolni.

Vagy, nedves olvasó, meg tudná-e mondani, hogy az, amin most ülök, az valóban egy szék-e? Mégis megbotlik? Ottlik? Meghatározható-e ez egyáltalán? Mindenesetre elmondhatom, hogy a világtörténelemben lépten-nyomon felbukkannak olyan kérdések, amelyeken érdemes elgondolkodnunk.

Azt hiszem, határtalan az érzések és gondolatok e különös kavalkádja. Minden bizonnyal letértem az útról, a jól kitaposott ösvényről, és most céltalanul bolyongok. Kurva király ez a fíling!

Vagy például, nedves olvasó, meg tudná-e mondani, hogy miért írok én? Vagy hogy miért beszélek én? Vagy ki beszél? Te beszélsz? Nekem szóltál? Jól érzed magad?

Egyáltalán, gondolta Karcsi, most akkor sokan vannak vagy kevesen? És ha sokan vannak, akkor kik? És ha kevesen, akkor is? És különben is, mi a szar ez? – töprengett, és arra az elhatározásra jutott, hogy ma sem kel fel, mert akkor ma sem kell bevetnie az ágyát.

Így a káposzta is elfogyott, és a kecske is megmaradt.

(Ferdítette: KISS LÁSZLÓ)